

Sag T-229/02

**Kurdistan Workers' Party (PKK)
og Kurdistan National Congress (KNK)**

mod

Rådet for Den Europæiske Union

»Annullationsøgsmål — specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme — handleevne — søgsmålskompetence — sammenslutning — formaliteten«

Rettens kendelse (Anden Afdeling) af 15. februar 2005 . . . . . II - 542

Sammendrag af kendelse

- 1. Annullationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — afgørelse om restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme — grupper og enheder, som er adressater for disse foranstaltninger — formaliteten — konkret vurdering*

(Art. 230, stk. 4, EF)

2. *Retspleje — formaliteten med hensyn til søgsmål — bedømmelse i forhold til situationen på tidspunktet for indleveringen af stævningen — afgørelse, som under sagen erstatter den anfægtede afgørelse, har ingen indvirkning*
3. *Annulationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — søgsmål anlagt af en sammenslutning, som varetager de generelle interesser for en gruppe fysiske eller juridiske personer — betingelse — individuel søgsmålskompetence for sammenslutningens medlemmer — hensyntagen til tidligere medlemmers søgsmålskompetence — udelukket*
(Art. 230, stk. 4, EF)
4. *Annulationsøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — generel retsakt — begrebet person, som er individuelt berørt af en almenyldig bestemmelse*
(Art. 230, stk. 4, EF)

1. Hvad angår grupper eller enheder, hvorpå restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme finder anvendelse, bør de regler, der gælder for et annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling, fortolkes ud fra de foreliggende omstændigheder. Hvad navnlig angår disse grupper eller enheder kan det nemlig forekomme, at disses eksistens ikke er lovlig, eller at de ikke var i stand til at overholde de retsregler, der almindeligvis gælder for juridiske personer. Herefter vil en overdreven formalisme i visse tilfælde indebære at nægte enhver mulighed for at anlægge et annullationssøgsmål, selv om disse grupper og enheder har været genstand for restriktive fællesskabsforanstaltninger.
2. Princippet om god retspleje indebærer, at sagsøgeren, stillet over for den omstændighed, at en anfægtet retsakt under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, ikke behøver at anlægge en ny sag, men kan udvide eller tilpasse sin oprindelige påstand, således at denne dækker den nye retsakt. Imidlertid skal spørgsmålet om, hvorvidt en sag kan antages til realitetsbehandling, bedømmes på tidspunktet for stævningens indlevering. Følgelig kan betingelserne for et søgsmåls antagelse til realitetsbehandling, bortset fra betingelsen vedrørende fortsat søgsmålsinteresse, selv i tilfælde af en tilpasning af en sagsøgers påstande ved fremkomsten af en ny retsakt under sagen, ikke berøres af en sådan tilpasning. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt et søgsmål kan antages til realitetsbehandling, bør sagsøgeren herefter ikke tilbydes mulighed for at tilpasse sine påstande henset til vedtagelsen af en ny afgørelse.

(jf. præmis 28)

(jf. præmis 29 og 30)

3. En sammenslutning, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, kan ikke anses for at være individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og har derfor ikke kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation, når sammenslutningens medlemmer ikke kan gøre det individuelt. I denne forbindelse kan det ikke antages, at en persons tidligere medlemskab af en sammenslutning gør det muligt for sammenslutningen at påberåbe sig, at denne person eventuelt kunne have anlagt et søgsmål. At tillade en sådan argumentation ville nemlig give sammenslutningen en slags evig søgsmålskompetence, og dette uanset den omstændighed, at sammenslutningen ikke længere kan hævde at repræsentere det tidligere medlems interesser.

(jf. præmis 45 og 49)

4. Fysiske og juridiske personer vil kun kunne påstå, at de berøres individuelt af en almenyldig retsakt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en

faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre. Den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, kan nemlig ikke føre til, at de adskilles fra alle andre berørte personer, såfremt retsakten finder anvendelse på en objektivt bestemt situation.

En afgørelse om forbud mod at stille midler til rådighed for en gruppe eller en sammenslutning, som retter sig til alle retssubjekter i Det Europæiske Fællesskab, finder anvendelse på objektivt afgrænsede forhold og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse.

En sammenslutning, der er tvunget til at respektere det i denne afgørelse fastsatte forbud i lighed med alle øvrige personer i Fællesskabet, er ikke individuelt berørt af en sådan afgørelse.

(jf. præmis 51 og 52)